

(Převyprávěná narodná pravdica se na Slovénstven rada přijevoděnuj. Bratři ji tuď v Ebenovej sbírce narodnih českich pripovědek.)

2. 72^a - Kako dobro je, da je smrt na sveku.
od Fab. Viktor.

Prepisano

Korota se Jezis i soeti Peter po svetu okup hodila, jiditela
cukrat na bece k nekemu Kovacu, in ga poprosita, da bi mu
cej noc pod svojo streho spal. Peto prijazno je ju Kovac
sprejel. Svim je jima poteged, kar je le zamogel i, ko
sta se zjutrej sveta gosta spat na pot odpravljala, je prid-
topil poteci gospodar rekoc: » Dal sim, kar sim mogel:
vzemita si k malim ga ljubos! «

Tu pocukne soeti Peter Jezisa za roklo i pravi: » Gos-
pod! ali ma ga te doberte nobenega placila ne das? «

Jezis odgovori: » Placilo tega sveta je mniljost i nestano-
vstno. Dendar se skene k Kovacu rekoc: Si jak clovek:
Spreji si, kar hoceš; ki prouje te hoce i polniti. «

Kovac se je tega silno razveselil i rekel: » Ho, ce je tako,
pa naredi, da bom se sto let jio i zalao kakol dans. «

Tu rekel je mu Jezis: » Kaj se zgodji, kar hoceš. Kaj si pa
se dalej zelis? «

Kovac se je malo pomislil i rekel: » Kaj hoce i se
trjati? meni se je tako dobro godi; kar vsaki den potre-
dujem, si s svojim roko delstvom pridluzim. Tako naredi,
da bom vselej dosti dela imel. «

» Sudi to se ti ma i polniti, « je mu odgovedal Jezis. » Sim
obstoji tvoja tretja prouja! «

Tu dobri Kovac ni vedel, kaj bi rekel. Pomislil se nekaj i pravi:
» Svo, kosi je tako dober gospod, pa naredi, da do vsaki, ki se
ne te stol posadi, kakol na uja primrajem, i se d, mesta
gaunti ne more, dokler ga sam ne pustim! «

Soeti Peter se je temu zamogel, dendar Jezis je Kovacu
djal: » Kaj se zgodji, kakol si zelis? «

Da to hoce razjiti: Jezis i soeti Peter sta sila dalej svoj
pot, Kovac pa joln veselja k svojim opravilom. Izpolnilo
se mu je, kar je Jezis obljubil. Svi znanci skoli njega so
bili je pomerli; dendar on je dil se vselej, cacet i zalao ka-
kol lita, dela je imel na kupi, i prepovedal se je od jutra do
mraka.

Dendar vsega do casa. Jek sto let je na koncu tudi pre-
teklo i smert je poterhala naduri.

» Kdo je? « se oglasi Kovac.

» Jes sim tu, smert, - pristla sim po te. «

» Sodi mi mnogokrat pozdravljana, draga prijateljica! «
je rekel Kovac i se skrivoma o pest sneji, » le blizje, dra-
ga moja gospa! sam malo potepsi, da si klado i klesce
traho slabnam; sezj dom pripravljem. Posadi se tacas tukaj
na stol; oem da si trudna i spahana, ker moras neplenukoma potovetu tokati. «

Smert se ni ničesar nadjala i se tudi brez postadi. Tu je ropal
kovač glaseu smeh, rekne: » Tu sedi i ne gani se satod, dok-
ler te jaz ne pustim. »

Smert se je jela spenjati i sklanjati; vendar vse je bilo jes-
tvoj. Bi mogla zvesta; morala je sedeti, kakor bi bila pri-
kovanu. Kovač se je smejal, da se je za človek popadal, zapel
dudi za seboj i sel porsojnih bišnik opravičih vesel, da se mu ni več tje-
ba smerti bati.

Vendar njegovo veselje ni dolgo trajalo; kmalo je zvedil, da se je voljfal.

Smert je donikaj pitavoga pačaja. Hotel je ga za to veselje zak-
lati, ta ga v dimnik obesiti. Vpel je tedaj veselo; i dal pačajo jid-
no čez glavo, da se je tikrat porvalil. Pa kmaj se je hotel po-
nož pripogniti, da bi ga prebodil, glej! se pačaj na enkrat spet
po kovač zvonu, in »loh! loh!« i pačaja ni bilo več viditi.

» Pačaj me, meha! kmalo bova spet skup! je reklo kovač i
se obrnul proti kloveu porund gos. Pital je jo se tri nedelje.

» So do pa kaj za me?« si misli sam pri sebi, je zabode s
nožem, pa se kapljice krvi ni bilo viditi. » Rejha, rejha! i
tudi gos je jo napala za pačajem.

So je bilo kovačev je tako preveč. Podla se v golobiv-
jak i prinesel dva goloba. Da bi se mu pa spet kaj taceja
ne bilo pripodilo, vzame sekito i v jednem okharu ste
bile obema glavi preč. » Gos! vidva imata vendar dosti!«
je zagledenjal sam pri sebi. Vendar čudo! kmalo ste
bile glavi spet s truplom glavičev i » feli!« sta bila oba go-
loba daleč čez tri stike i brice.

Začuden postoji, i misli i smisli, kaj bi to bilo, kaj
mu šele na um pride, da ima smert donikaj oklenuč.
Kaj zdaj storiti? smert spustiti? So ne; ta bi bila njega
naj prej pobrala. Sklenil je tedaj, se oprinodujic medu
gladgati i le samu grah, kaso i druge močvate jedit k
sebi jemati.

Neke čas je bilo se dobro. Ali zdaj je prišla vjred i nos-
reča za narce. Ose živali, kar je jih laui slo, so spet oži-
vale, nobene ni manjkalo; se toliko mladik je naraslo, da
je jih vse gomezalo. Ptici, miši, konjiči, kebi i drugi
merčaji so po poljih vse poželi i pojedli.

Droge v očetih je stalo brez listja i cveta, namizano s me-
tali i godencami. Prekrah i potocik je bilo toliko čed, jab, od-
nik kajhoo i drugega merčaja, da se je vsa voda zasuradila i ni
bila za piti.

Zraku je bilo toliko komarjev, muh, smuč, i nezemlji toliko
gujusnega merčaja, da bi bli morali človeka vnoviti, ko bi bil mogel
smerti. Na pol mertvi so hodili ljudi okrog: vito mogli živet ne vnoviti.

Vidivši to kovač, koliko usrečje je po sojjej abotnej, prošuji soetu na-
kopal, je na posled globoko uplaknul rekne: » Tako dobro je vendar
Soj storil, da je smert nevoetu. » Potem je sel, se smerti predal,
kaka ga je hito zadržala i tako je prišlo spet počasi vse o soj, stari sed.